

Mrtev? Ne, brat, dragi brat junak! Dokler stoji Senj, dokler poljubljuje Adrija vznožje hrvaškega Primorja, dokler bo pela burja po tej kamniti lepoti in ljubljeni bedi, dokler bo zibalo morje ribiški čoln, bo živel Juriša Senjanin!

Lete galebi... Tiho, gladko je morje. Ziblje dragega sina, mu poje: Spavaj, branitelj Adrije, spavaj, dokler ne kliče vila raz slovanske gore, dokler ne vstane veliki dan!...

Buči morje, šumi burja. Ljuba je Senjaninu taka pesem. Na goratih valovih se vozi, kliče vile, vpra-

šuje, mar ne vstaja še dan slovanskemu rodu? ... Večno živi, Juriša Senjanin!

Čuj, Zora! Je to bučanje morja? Ne... To je Jurišev glas, to je klic vile z Velebita: Vrni se potolažena v Brinj, Zora — ni še minila senjska slava, senjsko junaštvo. Odide Nemeč — nov rod junakov bo branil Adrijine bregove... Vzgajaj sinove, Zora, vzgajaj potomce Jurišu Senjaninu... Nenasiten preži drzni tujec na Adrijo. Stoj na straži, vila z Velebita, Učke, Triglava! Vzgajaj sinove, Zora, da stoje junaki v borbi za moč in svobodo Jugoslavije — za Adrijo!...

Drobljanci.

Zložil Anton Medved.

9.

Ne more imeti poguma,
kdor nima samozavesti,
a v samozavesti razuma,
kako je lahko opresti!

10.

Zaljubljene ve golobice,
ki velo si lišpate lice,
umeten nadevate kras —
kaj čudo — poslednji je čas.
Previjate se kot jegulje
in proste lovite metulje,
nastavljate sladke jim med
nasmehov, pogledov, besed.
A le potrpite še mrvo,
da ti se metulji najprvo
prirodnih lepôt napijó,
napreden se vam ujemó.
Potem bodo dobri možički,
pohlevni ob svojem polički

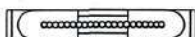
spominov prežvekali med,
prenašali ploho besed.

11.

Ah, greha je na svetu dosti!
In kdo povsem s svetá odslovi ga?
Nebroj hiti z načelom v gosti:
„meso hudiču, Bogu kósti“
in „boljše drži ga kot lovi ga!“

12.

Na pragu se ščeperi
in laja in zaganja pes,
ko jo drugam umeri,
krotak je in ponižen ves.
Doma popeva in se veri,
da je Slovenec, marsikteri,
a ko potegne tuji veter,
počasi sleče suknjo narodno
in zataji svoj rod, kot Peter
Gospoda je — celo pred babnico.

Slovo.

Zložil Anton Medved.

Mehko mi tako je v duši...
jeli radost, jeli bol?
Lahko bi se kakor dete
pol smejal in jokal pol.

Pa saj ni tako le meni,
saj je vsakemu tako,
kdor od burkaste mladosti
resno rad bi vzel slovo.

